

ХАМАЛИНЪТЪ

Далече изпъква огромния влакъ,
шумящ и запъханъ.
На гарата чака, въ вечерний здракъ,
хамалинъ съ надежда облъханъ.

Въ потока отъ хора провира се той;
предъ пжтникъ се спира.
И съ тжжна усмивка гърба широкъ свой
предлага — не, отзивъ обаче намира.

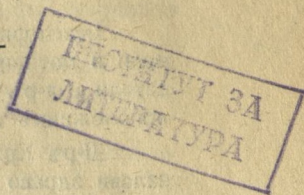
И отказъ следъ отказъ. . . Сждбата му зла
играе зловещо съсъ роба.
Той знае, че тази злорадна сждба
не ще се гаври до гроба.

Хр. Стефановъ

КИБРИТОРАБОТНИЧКИ

Въ пушекъ фабриченъ
тъ пълнятъ гърди;
Зовътъ металиченъ —
ги стръска въ зори.
И съ въра въ победа,
тъ пъятъ и гинатъ;
огъня възпъватъ,
животътъ творятъ
най-скжпото благо —
съ усмивка дарятъ...

БАКЪ — гара Костенецъ

Излъзе отъ печатъ повестъта „Сигналъ“ отъ нашия сътрудникъ — даровития белетристъ Тодоръ Доневъ. Книгата се доставя отъ книж. „Новъ свѣтъ“, Дондуковъ 40. Цена 20 лв. Препоръчваме я на нашитѣ читатели.

Получи се въ редакцията книгата на нашия сътрудникъ Василь Воденичарски — „Земя и трудъ“ — репортажи. Набавете си я отъ редакцията.

— Брей!

Вела запита:

— Богъ да го убие! Въ дънъ земята да влѣзе!

Искалъ да подпали . . . Чума! . . .

— Какво, ма?

— Коперацията.

— Кой? . . .

— Ржцетъ да му окапатъ . . . Петрушъ не можалъ да го хване. Куче! . . . Избѣгалъ и не го позналъ. . . Ахъ! . . . Да бѣхъ азъ, геркляна щѣхъ да му изкубна.

Велиното сърдце трепна. Замисли се. „Дако ще да е . . . мина мигновоено презъ мисълъта й.

Денътъ преваля. Слънцето се скри задъ баира.

Момитъ и ергенитъ, събрани на купчини край схлупената селска чешма, се смѣха.

Вела напълни котлитъ и пое къмъ кжщи.

Дако Ивановъ Локата, подпрѣнъ на джбовия вратникъ, чакаше. Гърдитъ му неравно се повдигаха.

— А-ааа, ти си тукъ! — процеди презъ жбви Вела.

— Викала си ме.

— Да . . . Защо си се опиталъ снощи . . .

— Какво? — Дако заби погледъ въ земята.

— Ти ли . . . искаше да запалишъ. . .

— Не.

— Ти си. Какъ посмѣ?

— Затова ли ме извика?

— Значи, ти си! — Престъпникъ! Азъ знаехъ, че ти си способенъ за такава низостъ.

Кръвъ нахлу въ главата на Дако. Очитъ му заискриха. Мълния отъ гнѣвъ пропълзъ по жилитъ му. Вдигна юмрукъ. . . Но ржката му бавно се отпусна.

— Защо не ме удари? Страхливецъ. Не посмѣ, защото почувства колко си дребенъ въ сравнение съ момчетата отъ коперативната група. Досега не те обичахъ, сега те презирамъ. И тя бързо си влѣзе.

Изтъркулнаха се 7 дни откакъ новината, като бързоходецъ, обходи селото.

Бѣше недѣля. Въ коперативния салонъ се събраха членовѣтъ на младежката кооперативна група. Петко Личевъ — касиеръ-дѣловодителътъ, четеше книгата „Младежъта и коперацията“. Всички слушаха съ затаенъ дѣхъ. Изведнажъ вратата се леко отвори и влѣзе Дако. Той бѣше пожълтѣлъ и страшно отслабналъ. Очитъ му полуугаснали и дълбоко хлътнали. Наскачаха нѣколко момчета, по-буйнитѣ, и викнаха.

— Вънъ! Вънъ!

Личевъ махна съ ржка и извика:

— Чакайте!

И когато другитъ се поуспокоиха той се обърна къмъ Дако:

— Защо сте дошли при насъ? Вие не трѣбваше да сте тукъ.

Ивановъ се промжкна напредъ.

— Знамъ, неприятенъ съмъ на всички тукъ.

И съ право моитъ най-добри приятели вече не ме поглеждатъ. Азъ останахъ безъ близъкъ човѣкъ. А тежи, разбирате ли ме, тежи ми много. Но нима не може да се поправи единъ съгрѣшилъ. Сега вече можете да ме предадете на полицията.

Гробна тишина. Продължи много. Мозѣцитъ трескаво работѣха.

Вела стана.

— Защо мълчите? — Споредъ мене той се е поправилъ. Да му простимъ. И ако се съгласи да го приемемъ въ нашата група.

Следъ това станаха още нѣколко души и се изказаха въ негова полза.

— Ще го приемете ли? — попита Личевъ.

— Приемаме го. Приемаме.

Дако седна на едно столче.

Гласътъ на кас.-дѣловодителя отново се разнесе звънко.

Събранието продължи.

Презъ главитъ на присѣдстваващитъ Вела често срѣщаше Даковия погледъ и чувствуваше голѣмата радостъ, която бликаше отъ него.

А това и нея много, много радваше.

